

Slod. 2582

N A G Y - L Á N G

PUSZTA EMLÉKE.

Aa 2986
MÉGYEI KÖNYVTÁR
SZÉKESFEHÉRVÁR
R14 402288

SZÉKESFEHÉRVÁROTT,
ÖZV. SZÁMMER PÁLNÉ BETŰVEL. 1859.

Nagy-Láng puszta emléke.

Hallod-e te fülemile

Kebelü nagy világ?

Tudod-e hogy van benned egy

Bübájos szép virág?

*

Szép a milyen csak egy termett
A földnek hátára,
A hol Isten kegyelméből
Ragyog Budavára.

Oh már hiszen hogyne tudnád;
Mikor ez a szived.
A mi hazánk Magyarország,
Czifra világ, érted.

Tudd meg tehát mindazokat,
Melyeket én mondok,
A ki ebben a hazában
Mindenfelé forgok.

Es lefestem enmagamnak
A meglátottakat,
Így beszélhetek azokról
Igazat, és sokat.

Van ebben a kedves houban
Egy szép rozmaring szál,
Mely Fehérmegye név alatt
A mappán írva áll.

Es ebben a vármegyében
Nyílik egy tulipány,
Ez a képed Nagy-Láng puszta!
Derüljön rád korány.

Te benned van nemesített
Fáknak oskolája,
Es ott terem sok huszárnak
Fürge paripája.

Ott jár a csikós és gulyás
Szép honi gatyában,
Már olyant csak sehol sem látsz
A kerek világban.

Hát aztán még a bojtárok,
Azok ám a nyalkák,
Kerek gallér szűrök alá
Ilyenek a lánykák.

És a jókedvű juhászok
Botra támaszkodnak,
Úgy fityülik nótájukat,
Ennek a világnak.

És a kanász az ugaron
Fujja a dudáját,
S találgatja kedvesének
A legszebb notáját.

A béres meg csak süvegét
Egyeneti fére,
Abban gyönyörködik ő, hogy
G. Z. a cimere.

De midőn Sáriék előtt
Ostorával durrant,
S ha kedvesét megláthatja
Örömeben kurjant.

Olyan boldognak érezi
Ott mindenki magát,
Mint Sárközy ha elhuzhat
Egy magyaros nótát.

S száztizenöt éves ember
A sorsát regéli,
Hogy életét Nagy-Lángon ő
Milyen vigan éli.

És váltiglan dicsérgeti
Fényes boldogságát;
De mindennél jobb szereti
Kostökét pipáját.

Mert azt mondja: a pipája
Néha ha jól szelel,
Olyan füstöt ereszt, hogy majd
A napot földi el.

Pipázzgasson sokáig még
Szegény öreg bátya
Mert a lelkem is örül, ha
Szemem ötét látja.

De nincs szebb mint a vasárnap
Abban a pusztában,
Ifju és öreg megy akkor
Az Isten házába.

El ballagnak, el sétálnak
Rokszor párosával,
A házi ur vendégivel,
S hitvese társával.

Isten háza a kastélynak
A közepében van,
Az a háznak szivetája
Ott templom azért van.

Azért van hogy oda járjon
A nép imádkozni,
Nagy-Láng kebeléből éghez
Üdvért folászkodni.

Mert a puszta templomában
Van a szentek szentje,
Hogy e szegény buzgolkodót
Áldásával fűdje.

És.

Reám nézve! Oh mily fájdalom, hogy nekem mint a hév ütött virágnak el kell hervadnom; nem azért, oh nem, mintha szerencsétlenség üldözne, hanem csak azért, hogy ifju keblem ábrándos érzelmeit titkon el kell fojtanom, sorvad fájdalomtól sajtó kebelem. De mégis bár mily módon iparkodjam, érzelmem titkolni nem, nem lehet azt végkép kiirtanom, mert fájdalmas munkáim után is, midőn az édes álomban szendergek, oh szép tudományok! rólatok álmodozom, és mindég veletek enyelgek. Oh mért nem tehetem azt, mért nem tanulhatok, hogy álmaimat teljesíteni lát-

hatnám. Ámde Istenembe bizva reménylem,
hogy mit árva sorsom tőlem megtagadott, azt
hatalmas pártfogók kegye kipótolandja, s így
ezek pártolása által egyedül a tudományok
iránti vágyamat ha nem egészen is, de leg-
alább részben kielégíthetem. —

Add Isten ezt hű szolgádnak,

Babos Józsefnek.

402288 —